

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.
 „Pamatujme na Ježíše Krista vzkříšeného z mrtvých, původem z rodu Davidova - to je evangelium.“ 2 Tm 2,8

Píseň 604 *Bud' chvála Bohu*

Modlitba: Hospodine, Bože svatý a věčný,
 děkujeme za tuto chvíli zastavení, odpočinutí, setkání, nadechnutí... Ty jsi vymyslel a vyhlásil, že neděle bude mezi jinými dny dnem zvláštním. Vytvořil jsi prostor – třeba pro otázky: proč jsme tady? A k čemu je tento svět? K čemu je bolest? A strach? Proč jsou někteří silní a jiní slabí? Co si s tím vším máme počít? - - Možná nám ty otázky vracíš: to vy přemýšlejte, rozhodujte se, něco dělejte...? Vždyť máte oči, uši, srdce, ruce. - - To vše jsi nám dal. Dáš nám ještě něco k tomu? Důvěru, sílu, odvahu, svého Ducha?
 O to prosíme. Pro nás i pro druhé. Amen.

Čtení: L 9,10 – 17

Píseň 613 *Oči všech se upírají*

Text: 1 K 11,17-33

Kázání:

„Necht' každý sám sebe zkoumá“ - není špatné, čas od času se nad sebou zamyslet. Co jsem zač? Co vlastně chci? Oč mi v životě jde?

Náš života běh bývá zběsilým úprkem. Strhávání lavinou podnětů a nabídek čím dál vtíravějších nemáme ani pomyslení, kam a proč jdeme. Není čas na pořádnou sebereflexi. Sebereflexi tolik potřebnou, abych nebyl vláčen, kam vlastně nechci, aby mi můj život jen tak neproklouzl mezi prsty. Zkoumej sám sebe! - to je dobré, doporučeníhodné. A dobrá je k tomu třeba neděle.

Apoštol vyzývá k sebezpytování. Činí tak ovšem v určité souvislosti: „Zkoumej sám sebe, dříve než budeš jíst tento chléb a pít z tohoto kalicha.“ - - Tohle je církevním lidem jasné. Večeře Páně, eucharistie, svaté přijímání. Ano, sebezpytování tomu má předcházet. Někteří jdou ke zpovědi, jiní se soustředí ve svém svědomí před Pánem Bohem. Pro věřící je totiž večeře Páně okamžikem zvláštní blízkosti s Bohem. Až hmatatelné, tělesné spojení je navázáno. Boží blízkost je síla. Večeře Páně je svátost. Nemůžeš zůstat chladný, nemůžeš se nad sebou nezamyslet.

„Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě k odsouzení“, varuje apoštol. Křesťané v Korintě jsou ovšem přesvědčeni o tom, že v chlebu a vínu přijímají tělo Páně, svátost je pro ně hlubokým, intenzivním prožitkem, přímo ochutnávkou nebeského království. Už se v něm cítí oběma nohama! Silné víno podporuje opojný prožitek. Jaká radost! Co se tedy apoštolovi nelíbí, za co je „nechváli“? Proč myslí, že přijímají spíše ke své škodě než k užitku?

V jejich shromáždění jsou lidé rozmanitého společenského postavení a ekonomických možností. Jsou tu bohatí a chudí, svobodní a otroci. Sejdou se sice na jednom místě, ale je tu každý jen sám za sebe. Někdo přijde dříve a někdo později, každý si přinese své jídlo a pití, jedni mají nedostatek a jiní konzumují přes míru, až se opijí. Nerozpoznáváte, že vy jste tělo Páně? Jestliže vám chybí vnímavost a ohled na druhé, scházíte se ke své škodě! Večeře Páně je památkou na Pána Ježíše, který sám sebe vydal za všechny hříšné, rozdal sebe pro druhé. Sobectví a sebestřednost jsou v rozporu s jeho odkazem, s jeho testamentem.

Každý zkoumej sám sebe – ve vztahu ke Kristu, ke smyslu večeře Páně, a tím ve vztahu k druhým lidem! Jestliže se někdo hrouží do sebe, odchází od rodiny, „aby se našel“, míjí se s apoštolskou výzvou. Zkoumej sám sebe – zkoumám, zda nejsem slepý vůči druhým, zkoumám svou odpovědnost za druhé, svou vinu, kde a v čem jsem nemiloval, nedbal, nekonal... Náboženství je moc, síla. Silné víno, mocný duch („špiritus“). U večeře Páně se nepodává žádná šťávačka. Síla ovšem také nebezpečná. Kam se napře, kam se obrací? Prožitek, jakkoli intenzivní, je-li obrácený do sebe, je

zradou na Kristu, na jeho těle.

Zkoumej každý sám sebe – ale také se zamysleme společně, nad sebou jakožto společenstvím. „Kdybychom rozpoznávali, rozsuzovali sami sebe, nebyli bychom souzeni“, rozumí se, Pánem. Jak vnímáme rozdíly mezi námi, jak se k nim stavíme? „Musí mezi vámi být i různé skupiny, aby se ukázalo, kdo z vás se osvědčí“, píše se v dopise. Rozdíly jsou přirozené, ale na nich se mají ukázat naše vztahy. Různost je příležitostí, aby se ukázalo, jak si jedni druhých vážíme. - - A jestliže jsme víceméně homogenní parta, není právě v tom naše selhání? Že ti jiní tu nemají místo? Různost a rozdělení mezi námi nejsou patrné, protože ti jiní vůbec v kostele nejsou? Nemáme problém – ne, protože jsme ho vyřešili, ale protože jsme ho odsunuli, vyloučili, odstříhli? Totiž ne „problém“, ale lidi...

Zdá se mi, že křesťanství si vyváženě všímá jedince a společenství. Jedinec nesplývá s masou, lidský život je jedinečný, jedinečný je vztah každého člověka s Bohem, zároveň však ten jedinečný život má smysl a poslání jen ve vztahu k druhým. A při křtu vyvstává ten jedinečný vztah mezi Kristem a křtěncem, když souzní jejich jména, a zároveň se pokřtěný připojuje k zástupu těch, kdo procházejí vodami chaosu ze smrti do života. A smyslem toho poněkud matoucího učení o Trojici je vyznání, že sám Bůh je společenstvím...

„Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají“ - protože si jedni druhých nevšímáte, protože se nestaráte.

V těchto dnech si připomínáme 30 let od obnovení evangelické Diakonie. Diakoni jsou v původním slova smyslu číšníci a servírky. V prvních křesťanských sborech dobrovolníci, kteří nosili slabým a nemocným, co zbylo z večeře Páně. Nemusely to být jen zbytky z nespotřebovaných přebytků. Ale záměrné, požehnané sdílení zdrojů. Slyšeli jsme příběh z evangelia o tom, jak díky Ježíšově přítomnosti a požehnání to málo, co měli k dispozici, stačilo mnohým. Ať už je na počátku seabeměně, vždy je co dávat. Možná i ten, kdo si připadá chudý a prázdný, má co dát – jen každý sám sebe zkoumej!

Co z večeře Páně plyne? Co z ní vychází? Jaká síla a jaké poslání? Jací od stolu Páně (a od křtu) vycházíme? Poté, co jsme byli přijati, co jsme (mnohé) přijali? Co je víra? Vztah s Bohem?

Pane, prosíme o tvou přítomnost, blízkost, o tvé požehnání. O sílu, víru, naději. Ať jsou tady a slouží všem. Amen.

Píseň 645 *Ačkoli podstatou*

Křest Daniela Fendrycha

Píseň (Svítá) 319 *Svý kroky rozezpívej*

Ohlášky, sbírka

Píseň 678 *Jeden Pán, jedna víra*

Přímělná modlitba + Otče náš

Poslání: „My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista.“ Fp 3,20

Požehnání

Píseň 699 *Pane, dej ať nás nic už nerozdělí*